

Pohádky ze zakrslého lesa

(Ú V O D)

Bylo, nebylo za devatero horami, za sedmero řekami, za patero údolími, za třemi královstvími a ještě za jedním mořem, Ale počkat, takhle to přeci nebylo. Zakrslý les je jenom kousek od nás, tam co končí poslední paneláky našeho sídliště a zbývá ještě kousek místa k té velké dálnici. Tam stojí... les, spíše lesíček nebo takový hájek a my jsme mu začali říkat zakrslý les. To zní trochu pohádkově a přitom to vystihuje, že ten les není ani velký, ani hluboký a temný. Takže naše povídání by mohlo klidně začínat třeba takhle: za osmero balkóny, za šestero křižovatkami, za dětským hřištěm a výměňíkovou stanicí... . Vy mi nevěříte?! No jen se podívejte z okna, nebo vyjděte raději ven a běžte se na něj podívat, jako jsem to udělal já. A možná zažijete i nějakou pohádku podobnou těm, o kterých vám budu vyprávět. Chcete?! Tak až se proběhnete venku, tiše se posaďte a poslouchajte a vy starší předčítejte hezky nahlas.

POHÁDKA O TOM, JAK PŘECI JEN NAPRŠELO

Tenhle příběh se stal vlastně na polní cestě k zakrslému lesu. Starý žabák Kvak se protáhl, krátce zaskřehotal něco ve smyslu "to zatracený vedro" a jedním dlouhým skokem zmizel v malé polovyschlé tůňce. A skočil do ní právě v okamžiku, kdy kolem probíhaly Janinka s Hermelínkou. Obě děvčátka se zase hádala o koloběžku, kterou právě teď držela pevně za řídítka Hermelínka. Janinka chvíli škemrala: "Tak už mi ji dej zpátky, ať se zase povozím já." "A nedám, a heč a ujeďu ti," libovala si Hermelínka a hned se taky několikrát odrazila svojí malou nožkou od polní cesty. Janinka se však jen tak bez boje nechtěla vzdát a volala za Hermelínkou: "Počkej, až tě chytím. Já ti... ." Ani však nestačila doříct větu. Z dálky bylo slyšet zvonivý hlásek Hermelínky: "Až naprší a uschne!"

Janinka se loudavě vracela kolem tůňky a trošku poňukávala, když tu na cestě před sebou spatřila žabu. Vlastně velikého starého žabáka. Nejprve koukali jeden na druhého, žabák přitom valil svoje bulvy a Janinka zase mračila svoji tvářičku, až to Janinka nevydržela a špitla spíš pro sebe: "Kéž by tak napršelo a uschlo!" V tom se starý žabák Kvak, když to uslyšel, nafouknul, jak nejvíc mohl a dlouze zaskřehotal. Nakonec vypustil takové kvááák, které znělo jako zahřmění a spustil se déšť.

Janinka nevěděla, co má honem dělat; domů bylo daleko a v tak nenadálém dešti by stejně promokla dřív, než by tam doběhla. Nevěřicně proto hleděla dál na starého žabáka Kvaka a až po chvíli si uvědomila, že jak se rychle rozpršelo, tak i déšť teď z ničeho nic ustal. Žabák pak několikrát zamžoural svýma žabíma očkama a hlasitě mlaskl. Na Janinku zasvítilo zlaté sluníčko a za pár okamžiků už byla zase suchá. Ani si přitom nevšimla, že žabák zmizel ve svém "jezítku". Za to však čím dál zřetelněji slyšela podezřele známé zvuky a už tu taky byla Hermelínka s koloběžkou. "Janinko, promiň, že jsem ti tu koloběžku nedala hned, jak jsi mě o ni žádala. Na, tady ji máš." Janinka nevěřila svým očím i uším. Pravda, bylo jí trochu podezřelé, že přitom od tůňky zaslechla něco jako kuňkání, nebo to bylo kuckání od smíchu?! Kdo ví... .

JEŽČÍ POHÁDKA

Ježek Jonatán už zase pospíchal někam pryč. Svě krásné jméno dostal pro svůj mlsný jazýček, kterým si nejraději pochutnával na jablíčkách a úplně nejradši na Jonatánech. Už několik měsíců žil s mladou hezkou ježicí, Kuličkou. Ta dostala své jméno, protože se vždycky při nebezpečí uměla moc hezky stočit do klubíčka, do takové malé kuličky plné bodlinek, jak to ostatně všichni ježci dělávají. Nyní Jonatán s Kuličkou konečně očekávali radostnou událost: příchod malých ježečků do jejich rodiny. Kulička už nemohla chodit s Jonatánem ven a celé hodiny se jen vrtěla v pelíšku.

Jonatán měl proto už od rána naspěch, aby sehnal pro oba něco na zub a nasbíral nové lístky a peříčka do pelíšku. To aby měla Kulička čisto a pohodlí a budoucí ježčí miminka i teploučko. Jenže v jejich okolí už bylo všechno chmýří a listí vysbírané. Jonatán se tedy vypravil dál nežli jindy, až úplně vyšel ze zakrslého lesa. Vlastně byl v těchto končinách poprvé. A tu uviděl v dálce dvě jiná zvířátka, nebo něco co se jim podobalo. Raději se příkrčil u cesty za velký kámen a potichu naslouchal.

Po nějaké chvíli se k Jonatánovi začaly přibližovat dvě postavičky. Jedna vydávala hlasité zvuky: "Haf, haf" nebo "Baf, baf" a ta druhá tu první uklidňovala: "Azore, neštěkej pořád. Já vím, že máš radost, že jsme zase spolu. Raději ale poběž." A zase se ozvalo: "Raf, raf." Teď už to bylo ale docela blízko a Jonatán se trochu zalekl a ještě víc se příkrčil za kamenem. Kolem něho tryskem proběhl malý klučík s pejskem.

Tím však neměla nová překvapení pro Jonatána skončit. Už se chtěl odlepit od kamene a vyškrábat se zpět na tu trochu zvláštní cestu, kterou doma v zakrslém lese nikdy neviděl, když tu vycítil nové nebezpečí. Po cestě se ohromnou rychlostí hnalo prapodivné zvíře, které místo nohou mělo kola a vydávalo strašný řev. Jonatán zůstal na chvíli jako přikovaný stát, ale hned se rozběhl do svého úkrytu za kamenem. Jenom tam doběhl, už bylo to obrovské monstrum tady a s ním i ohlušující hřmot. Jonatán koutkem oka zahlédl děsivý pohled na hranaté monstrum, které uvnitř sebe skrývalo jakési klece se spoustou ptáků podobných koroptvi ze zakrslého lesa, ale které ještě nikdy neviděl. Honem zase oko zavřel, a když ho za chvíli otevřel, monstrum už bylo daleko a bylo vidět jen obláček prachu, který se za ním zvedal.

Najednou ho však něco pošimralo na čumáčku. Bylo to peříčko a patřilo asi nejspíš některému z těch ptáků, které prve zahlédl. Jonatánovi bylo těch ptáku líto. Pročpak je to ošklivé zvíře nebo monstrum uneslo a kam? Protože však neznal odpověď, už se tím dál netrápil a začal sbírat ta poztrácená pírká. Domů přiběhl celý udýchaný. Jaké bylo jeho překvapení, když v pelíšku našel nejenom Kuličku, ale i čtyři malá ježčátka. Hned je všechny i s Kuličkou přikryl nasbíranými peříčky a šťasten usnul. V duchu si ale předtím slíbil, že o tom dobrodružství bude jednou všem vyprávět.

